

tappa agga hing eis jouda tappa, vaid kannatasid julgeste ja andsid Jummalale auu. Sellepärrast ei lassnud ka Jummal neid mitte hukka minna. Mitto würtji ja seige ennam se suur wagga Preissi funningas wötsid neid omma male vasto, andsid neile riet, leiba ja peawarjo.

Ja nenda tui se hea funningas on la temma järeltussiad armolised olnid, issa walmis aitama.

Se teine firri, mis ma teile woin näidata, on üks ramat, mis önnis Lutterus on kirjutanud. Ta kirjotas kui ammu enne; agga et Salzburgi rahwas leidsid, et se nende sohta ka passis, piddasid nemmadi sedda falliks mälestusseks. Siin ta on:

„Ausja ja moissiko Martin Lodingrile Couwensteinis. Minno hea sõbrale.

Rahho Kristuses! Minno armas sõber. Väe vasto ei ole nouu, et teie nüüd teate, et õige on Saatramenti täieste ja mitte polifult wastowötta, siis woite teie hea süddametunnistusega mitte polifult wötta, parrem, seit üsna ilma olla! Agga siis olge uetus ja igatsemises Saatramendi järel, se on üks waimosil wastowötmine. Tahkate teie agga ka ihholsust wastowötta, ja teie maawallitsus ei tohha, siis minge seal välja, ni fui Kristus ütleb: „Kui teid ühhes linnas tagga siusatake, siis minge teise.“ Minud nouu ei ole. Hoidlo teid Kristuse arm. Amen.

Wittenbergis Teisipäeval pärast Pärtli päwa 1532.

Dr. Martin Lutterus.

„Oh mis immelik,” ütlejid lapsed, et se ramat ni faua wanna firjade hulgas on seisnud, ja fui Teie, wannaissa, sedda mitte nende seast ei olleks welja otsinud, siis ollets se üsna unnustusse jänud: „Jah wist,” ütles wannaiesa: „Nende trüffitud Lutteruse firjade hulgast, mis minno läe on ei olle minna sedda mitte leidnud. Sellepärrast wöib ta kui mitmel teadmata olla.”

„Ja se ramat olli siis Salzburgi rahva läes?”

„Jah, minno lapsed, selle eessimesje hulga läe, mis Preissi lunninglis kommissar vasto wöttis, ja temma wöttis siis ka sedda firja omma fätte hoida. Ni falliks peti Lutteruse fanna.”

„Pärrast läks veel faks wähhemat hukka meie linnast läbbi, sedda nifumina sahkesti üllespeti ja eddasid toimetati. Üsfilik armaestus ei tüddinenud mitte ürra. Selle viimise hulga jäüst, mis 10. Septembris tuli, olli ka minno wannaemna. Wadale siin sedda pimedat wannufest ja sedda lenna, wagga tütarlast, muistas nunnerides, tagga lõdud filmafattega. Pealt nähha temma tütar. Nemmad ei olnid mitte eessimesed omma rahva hulgas, wannudus ja mitte waewa ollid wannolesse ello-ramino wähhendanud. Tütre naal, temmasti toetud ja tallutud londis temma piffamisi eddasid.

Teised ollid ammu jubba simas fortrid leidnud, siis väist tullid need faks wimased wöörad eessimese linna wärrawasse.

„Kas issa veel ei ole otsas? armas laps, ohlaš